

1. FEJEZET

– Úgy tűnik, lekéstem a bulit.

Emily Wood eddig rosszkedvűen szemlélte az ünnepi maradékot, de a hangra most meglepetten megfordult. Stephanie már egy órával ezelőtt elment. Bizakodó volt, tele tervekkel, hisz egy hónap múlva lesz az esküvője. Időközben a többi alkalmazott is elszívárgott, és magára hagyták Emilyt a cég rendezvénytermében a ragacos tányérokkal, a félig üres pezsgőspoharakkal és a morzsával teleszórt asztalokkal.

– Jason! – bukott ki belőle, amikor meglátta az ajtófélfának támaszkodó férfit. – Már visszajöttél Londonba?

– Egy órával ezelőtt landolt a gépem. – Jason ingerülten nézte az összeviszszaságot. – Azt reméltem, hogy még időben ideérek a partira, de tévedtem.

– Épp időben érkezted a takarításhoz – válaszolta könnyedén a lány. Átvágott a termen, a férfihoz lépett, és lábujjhegyre állva arcon csókolta. – Örülök, hogy látlak. – Jason bőre meleg volt, és arcszeszének intenzív citrusillata megcsapta a lány orrát.

Meglepte, hogy ez a magabiztos ember ilyen erős illatszert használ. Gyerekkorában sok bajból kisegítette őt, és amikor maga mögött hagyta Highlandet, csodás karriert futott be az építőiparban. Ő volt a főnöke és egyúttal a család legrégebbi barátja.

Emily rámosolygott és hátralépett. Jason nem mozdult, de a szája sarka meg-rándult. Akár mosolynak is lehetett értelmezni.

A *Kingsley Engineering* alapítója és igazgatója az év nagy részében úton volt, és Emily már nem is emlékezett rá, hogy mikor látott többet belőle egy folyosón suhanó, sötét öltönyös alaknál. Utoljára talán Surreyben találkoztak egy családi találkozó káoszában. A férfi nemigen kereste vele a kapcsolatot.

Most se miattam, hanem a parti kedvéért jött, gondolta Emily, és lemondóan nekifogott a tányérok összegyűjtésének.

– Talán akkor lassan hazamehetek – nézte elgondolkodva a férfi az üres asztalokat. – Az összövetel nyilván sikeres volt, de nem is számítottam másra.

– És miért nem? – ráncolta a homlokát Emily. Sikeres... Mennyire jellemző ez a szó Jasonre!

– Mert te a partik nagy szakértője vagy, Em.

A lány mérgesen kapta fel a fejét. Jason szájából ez nem dicséretnek hangzott. Az különösen meglepte őt, hogy a férfi az óvodáskori becenevén szólította. „Kicsi Em”, gúnyolódott rajta egykor, és a copfját húzogatta. Azóta alig találkoztak. Bár ő már öt éve a *Kingsley Engineering* alkalmazottja, de nemigen látta a főnököt.

– Nem is tudtam, hogy érdekel a társasági életem.

– Tekintetbe véve a múltunkat, ezt szinte kötelességemnek érzem. Ezenkívül olyan gyakran bukkan fel a neved a pletykarovatokban, hogy lehetetlenség nem tudomást venni róla.

– Ne mondd! Te pletykalapot olvasol? – provokálta a férfit Emily.

– Mindennap. Reggelente már alig várom, hogy kézbe vegyem.

A lány hangos nevetésben tört ki. Mulatságos volt elképzelni, hogy Jason a partycák és az öregedő playboyok képeit nézegeti. Megjegyzését a férfi azonban korántsem szánta tréfásnak. Sohasem viccelt.

– Az asszisztensem minden lapot végignéz – folytatta Jason komolyan. – Végül is tudnom kell, hogy miben sántikálnak a munkatársaim.

Hát igen. Ez ő. Ez a valódi Jason, akit ismert, akire emlékezett. Jason soha nem finomkodott vele, hol szidta, hol szigorú pillantásokkal büntette.

– Ahogy látod, itt igen vad buli folyt – varázsolt édes mosolyt az arcára Emily. – Volt itt minden, sütemény, konfetti, sőt valaki még egy karaokegépet is idevarázsolt. Botrányos.

– Ne feledkezz meg a pezsgőről!

– Hogy jöttél rá?

– Én rendeltem.

– Tényleg? – Emily meglepődött, Jason szája széle pedig ismét megrándult.

– Elárulom, hogy nem vagyok olyan szigorú főnök. – Jason lazán az ajtónak dőlt. – Tényleg megpróbáltam időre megjönni, hisz Stephanie már több mint öt éve dolgozik a *Kingsley*nek.

– Szóval ezért vagy itt. Valószínűleg még egy díszoklevelet is átadtál volna.

– Az csak tíz év után jár – felelte Jason. Emily szája tátva maradt. Ez valószínűleg vicc volt. Aztán meglátta a férfi szemében felcsillanó szikrát, és felfogta, hogy tényleg tréfál. Két vicc egyetlen napon! Mi történt a főnökével Afrikában?

A szökváltástól Emily kényelmetlenül érezte magát. Abbahagyta a rendrakást, és alaposabban megnézte magának Jasont. Természetesen öltönyt viselt, egy grafitzürke selyemöltönyt, hozzá tengerészkkék nyakkendő. Rövidre nyírt haja csokoládébarna, akárcsak a szeme. Frissnek, tisztának és ápoltnak nézett ki.

Halvány, fölényes mosolya távolságtartónak mutatta. Ő soha nem szerette ezt a mosolyt, de elfogadta, hogy ez is Jasonhoz tartozik. Sógorának nála tizenkét évvel idősebb bátyja mindig elérhetetlennek és kissé lenézőnek hatott.

Jason soha nem vett részt az ostoba és gyerekes játékaikban. A nővérel, Isobellel és Jason öccsével, Jackkel gyakran kerültek lehetetlen helyzetekbe, és mindig a nagy testvér sietett a megmentésükre. Utána persze jött a kiadós letolás. Ha Emily néha bosszankodott is emiatt, soha nem kérdőjelezte meg, hogy Jason a főnök.

Amikor öt éve Londonban keresett állást, Jason a személyzeti osztály vezetőjéhez, Stephanie-hez irányította. Jason csak épp addig maradt Londonban, amíg ő bedolgozta magát az asszisztensi munkába, aztán eltűnt valahol Ázsiában, hogy egy építkezést irányítson. Azóta többnyire csak az irodában találkoztak, ahol a főnök mindig megtartotta a három lépés távolságot.

Néha látták egymást a családi összejöveteleken Surreyben, ahol Jason úgy viselkedett, mint bárhol másutt, azaz távolságtartóan és kissé unalmasan. Ő már csak ilyen.

– Ezúttal tovább maradsz? – kérdezte Emily, és folytatta a rendrakást.

– Remélem, néhány hónapig. A helyi ügyekkel is kell foglalkoznom. – Jason ezt mintegy mellékesen jegyezte meg, de a hangjában valami felkeltette Emily érdeklődését. A férfi zárkózott arckifejezése azonban nem sokat árult el.

– Helyi ügyek? – ismételte Emily, és újabb tucat papírtányért tuszkolt a szemetesbe. – Fogalmam sem volt, hogy a *Kingsley Engineering*nek itteni projektjei is vannak. – Jason a fejlődő országok vízellátó rendszereire specializálódott, tehát egy londoni munka nem illett a profiljába.

– A dolognak nincs köze a céghez.

– Családi ügy?

– Meglehetősen kíváncsi vagy, hallod-e? Ha mindenáron tudni akarod, a dolognak nincs köze a családnak. Személyes ügy – mondta Jason gúnyosan, és Emily már megint neveletlen kislánynak érezte magát. Amikor megkapta a fogszabályozóját, addigra a férfi már alapított néhány céget, és megkereste az első millióját.

– Bocs. Nincs több kérdésem. – Emily is gúnyosan mosolygott, és megpróbált közönyösnek látszani, pedig alig bírta féken tartani a kíváncsiságát. Miféle személyes ügyei lehetnek Jason Kingsleynek? Az irodában lelkesen pletykáltak a főnök magánéletéről. Ha Londonban volt éppen, akkor a hivatalos alkalmakon mindig más nővel jelent meg. Remekül kinéző, de felszínes nőcskékkal, akik egyáltalán nem illettek hozzá.

Emilyt voltaképpen nem nagyon érdekelte a férfi magánélete. De miért is érdekelte volna, hisz alig látta. Bár a nővére házassága révén rokonságba

keveredtek, de Jason csak ritkán járt Highfieldben, a faluban, ahol mindketten felnőttek. De a férfi azt mondta, hogy a dolognak nincs köze a családhoz. Miről lehet akkor szó? Valószínűleg valami olyan unalmas dologról, mint egy régi tartozás vagy egy benőtt lábköröm. Hirtelen látta maga előtt Jason egy ronda kórházi köpenyben, amint épp az orvosra vár a vizsgálóasztalon. Mulatságos látvány volt, ugyanakkor le is nyűgözte Emilyt, mert élénk fantáziájában megjelent Jason meztelen felsőteste.

A szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa feltörni készülő nevetését.

– Mindig megtalálod a módját, hogy az élet vidámabbik felét lásd – mondta Jason gúnyosan, és rosszallóan ingatta a fejét.

– Ó, hogyne. Bár ez némelyik ember társaságában nem egyszerű. – Emily leengedte a kezét, és ragyogó mosolyt villantott Jasonre.

A férfi szeme összeszűkül, de nem válaszolt.

Emily tudta, hogy Jason helyteleníti a szemtelenkedését. Még jól emlékezett arra, hogy milyen kétkedően vizsgálgatta, amikor Londonba jött, és állást kért tőle. Visszatekintve be kellett vallania magának, hogy tényleg könnyelmű volt. Csak annyiból állt a terve, hogy Jason majd munkát ad neki, amiért fizetést fog kapni. Az eszébe sem jutott, hogy a szakmai képességeiből semmit nem mutatott. Az elmúlt öt évben viszont nagyon is sokat. Készen állt arra, hogy a *Kingsley* személyzeti osztályának valaha volt legfiatalabb vezetőjévé legyen. Azonban most, hogy a férfi olyan gúnyosan mosolygott rá, már megint az egykori ostoba kislánynak érezte magát.

– Stephanie tehát a jövő hónapban férjhez megy – gondolkodott hangosan Jason. – Mondd csak, ez a Timothy rendes fickó?

– Igen, csodás – lelkesedett Emily, és igyekezett meggyőzőnek hangzani. – Azt kell mondanom, teljesen ártatlan vagyok abban, hogy összejöttök.

– Tényleg? – Jason kétkedően vonta fel a szemöldökét.

– Igen, tényleg. Timothy Isobel egyik barátjának a barátja, és a nővérem mondta, hogy Annie-től hallotta...

– Ez már túl komplikált.

– Talán neked igen – mondta megrovóan Emily. – Nekem egyszerűnek tűnt. Tehát azt hallotta Annie-től, hogy...

– A rövidített változatot kérem – szakította félbe Jason.

– Na jó. Meghívtak egy buliba, és magammal vittem őket is.

– Látom magam előtt.

– Szóval ez egy jótékonysági parti volt – folytatta Emily –, és ott találkoztak először.

– Szerelem első látásra – szúrta közbe gúnyosan Jason.

– Természetesen nem – ráncolta a homlokát Emily. – De ha nem segíték egy kicsit, akkor sohasem akadnak egymásra. Timothy a felesége halála óta kicsit visszahúzódó, Stephanie pedig utálja a vakrandikat.

– Kézen fogtad őket, ugye?

– Rávettem őket, hogy egymás kezét fogják meg. A szerelmet persze nem lehet kikényszeríteni.

– Így igaz.

Emily kíváncsi pillantást vetett Jasonre. Nem nagyon értette a keserűségét.

– Mindenesetre néhány héten belül összeházasodnak, tehát minden jól alakult.

– Nagyon is jól. – Jason közelebb lépett, és a lány orrát megint megcsapta az arcvíz erős illata. A teste hirtelen átforrósodott, és izgatott borzongás futott végig meztelen karján. A férfi tényleg túl közel jött.

– Cukormáz ragadt a hajadba – mondta, és finom mozdulattal megtisztította a ragacos masszától a lány homlokába hulló hajfűrtöt. Érintése csupán lehetlenyi volt, de Emily megdermedt. Hirtelen túl topisnak érezte magát. A haja kócos, a szoknyáján pedig nagy kávéfolt.

– Tudom, hogy rémesen nézek ki – nevetett fel, és a füle mögé simította a haját. – De még el kell itt tüntetnem a romokat.

– Hagyd a takarítónőre!

– Alice-re? Szabadnapot vett ki.

– Te tudod, hogy hívják a takarítónőt?

– Hamarosan én vezetem majd a személyzeti osztályt – emlékeztette a férfit. – Nincs jól az anyja, és a hétvégére Manchesterbe kellett utaznia, hogy elhelyezze egy otthonban. Nehezeére esett a döntés, de azt hiszem, jól...

– Az biztos – szakította félbe Jason.

– Sajnálom, ha untatlak a részletekkel.

– Nem különösebben érdekel, ha egy takarítónő szabadnapot vesz ki. Az annál érdekesebb, hogy te mennyire belefolyasz mások életébe.

– Azt hiszem – jegyezte meg a lány csípősen –, épp ezért van helyem a személyzeti osztályon. – Érezte, hogy elvörösödik.

– Igen, és nem csak ezért – mosolyodott el ezúttal őszintén Jason. Emilynek feltűntek a gödröcskék is az arcán. Ezt egészen elfelejtettem, gondolta, és elfelejtettem azt is, hogy a szeme mézszínű lesz, ha mosolyog. – Elmész Stephanie esküvőjére? Felteszem, te leszel az esküvői tanú.

– Ez csak természetes.

Jason mosolya szélesebb lett, a gödröcskék mélyebbek, és a szemében valami nyugtalanító villant.

– Táncolni is fogsz az esküvőn? – kérdezte rekedten.

Emily megborzongott a hangjától. A homloka ráncba szaladt, amikor végre felfogta, hogy mire céloz Jason ezzel a kérdéssel.

Isobel és Jack esküvőjén egymással táncoltak. Ő még csak tizenhét volt, és elég ostoba. Az azóta eltelt hét év alatt egyikük sem említette az akkor történeteket. Remélte, hogy a férfi el is felejtette. Éppúgy mint ő. Majdnem. Egészen mostanáig. Az emlékek zavarba ejtették.

– Természetesen. – Emily megpróbált könnyednek látszani, és a célzást egyszerűen figyelmen kívül hagyta. – Nagyon szeretek táncolni.

Nézte a férfit, és huszonnégy éve ellenére zavarodott tinédzsernek érezte magát. Akkoriban elég nevetségesen viselkedett, de ma már legalább mulatni tud ezen.

– Tudom – mondta Jason. A szája körül mosoly játszott, miközben viszonzta Emily szúrós pillantását, a csokoládészínű szemében pedig aranyos szikrák repkedtek. – Még jól emlékszem arra, hogy táncoltunk. Te elfelejtetted?

A szeme csillogása elárulta, hogy gúnyt űz belőle.

– Hogy is felejthettem volna el? – válaszolta Emily a szilárd elhatározással, hogy ezt most épségben fogja megúszni.

Jason hallgatott. Emily megrázta a fejét, és a szemét forgatta, mintha valami szórakoztató kis anekdotáról volna szó. Pedig nem. Hét éve még szegyenkezett a történetek miatt. Ma már nem hajlandó. Épp csak nem beszéltek még soha a dologról, gyözködte magát Emily. Sem akkor nem beszélünk, amikor felvett a *Kingsley Engineering*hez, sem akkor, amikor az unokaöcsikénk keresztelőjén arcon csókolt. Mindig távolságot tartott. Emily csak most jött rá, hogy ez mindig milyen megkönnyebbülés volt neki. De most Jason felébresztett benne minden elfojtott emléket. És olyan furesán viselkedik, hogy alig lehet ráismerni. Teljesen összezavarja.

– Elég nevetségessé tettem magam – mondta keserűen Emily.

– Azt hiszed?

Persze Jason nem teszi könnyűvé a helyzetét. Gyerekkora óta ismerte a gúnyos mosolyát és felvont szemöldökét, de az utóbbi évek távolságtartása elfeledtette vele, hogy ezeknek micsoda hatásuk volt rá egykor.

– Tényleg nem emlékszel rá? – kérdezte megjátszott szörnyülködéssel. – Örülhetsz neki.

Jason hallgatott egy kis ideig, miközben Emily a piszkos evőeszközöket egyetlen nagy halomba hordta össze.

– Nagyon is jól emlékszem – szólalt meg végül a férfi. Komoly hangjától hideg futott végig Emily hátán. Még ma is elpirult az emléktől. Milyen fiatal és boldog volt, és milyen szörnyen ostoba!

Jason felkérte táncolni, ahogy ez a vőlegény testvérehez illik. Őt, a tizenhét éves, három pohár pezsgőtől felhevült, naiv lányt a tapasztalt, huszonkilenc éves férfi keringőzni vitte. Emily tudta, hogy ez a tánc kötelező kúr, és nem is igazán volt kedve az unalmas Jason Kingsleyvel táncolni.

Ahogy azonban a férfi belékarolt, és tartva az illő távolságot, a táncparketre kísérté, valami egészen mást érzett. Az érzés új volt, izgató és nyugtalanítóan szép. Emily még ártatlan volt, és ezt az édes késztetést soha korábban nem érezte. Igaz ugyan, hogy Jason pillantását komolynak látta, a keringőt pedig unta, az állát mégis felvetette, és lelkesen a férfirra mosolygott.

– Elég jól nézel ki, tudod? – mondta neki kacéran.

– Köszönöm.

Ez nem az a válasz volt, amire számított. Bár nem tudta biztosan, hogy mit kellene a másíknak egy ilyen helyzetben mondania, de nem tetszett neki, amit hallott. A sötét hajú, csokoládészín szemű Jason azonban tényleg vonzó volt. Érezte a teste melegét és erejét. A három pohár pezsgő is megtette a magáét.

– Talán szívesen megcsókolnál – folytatta hát a provokálást, és csinos állacskáját még közelebb tolta a férfihoz. Volt olyan buta, hogy még az ajkát is csücsörítette, és így várta a csókot. Lehunytt szemhéja remegett a várakozás izgalmától. Ez lenne az első csókja, és abban a pillanatban nem is kívánt ennél jobban semmit. Ezt a férfit akarta, ami nevetséges, hisz a tánc előtt soha nem jutott az eszébe.

A pillanat túl sokáig tartott. Néhány kínzó másodperc múlva hideg zuhanyként érte a kijózanodás. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy Jason kifejezetten dühösen néz rá. Szeme összeszűkülött, és már egyáltalán nem tűnt barátságosnak vagy unalmasnak. A kacérság pillanata elszállt. Emily olyannak érezte magát, mint az üledék a kiürült pezsgőspohár alján.

Aztán megváltozott Jason arckifejezése.

– Szívesen megcsókolnálak – mondta halvány mosollyal. – De nem fogom megtenni. – Aztán még mielőtt véget ért volna a keringő, szelíden eltolta magától, és otthagya a táncparketten.

Emily néhány másodpercig bénultan állt. Képtelen volt felfogni, hogy egyedül hagyták. Nagyon megalázó volt a nyers visszautasítás, és még rosszabbá tette a dolgot, hogy mindenki láthatta. Akkoriban biztosan tudni vélte, hogy Jason egyáltalán nem akarta megcsókolni. Tizenhét volt, kissé mámoros és teljesen tapasztalatlan. Nem tudta emelt fővel, büszkén elhagyni a parkettet, pedig ezt szerette volna. Ehelyett még tett néhány bizonytalan, részeg lépést a táncolók közt, majd könnyben úszva fordított hátat nekik.

Tényleg idiótán viselkedett.

Most ragyogó mosolyt villantott Jasonre, és az emlékeket elzárta elméje legtávolabbi sarkába.

– Ne félj, nem foglak táncra kérni. Ezt megígérem.

Jason elmosolyodott, és figyelmesen nézegette, mintha mértéket venne az alakjáról.

– Pedig arra készültem, hogy már ma felkérsz táncolni.

– Arra biztosan nem foglak kérni, hogy csókolj meg – nevetett fel elbizonytalanodva Emily.

– Ettől aztán végképp csalódott vagyok – válaszolta lágyan Jason. Emily ös-szerándult, és képtelen volt megszólalni. Aztán rájött, hogy a másik csak ugratja, ahogy mindig is tette. De ilyen messze még soha nem ment.

Jason nézte Emily meglepetéstől elkerekedett, jádezöld szemét, és figyelte, ahogy a nyelvével megnedvesíti az ajkát. Az ártatlan gesztus heves vágyat éb-resztett benne. Dühös volt magára. Nem akart semmi különöset érezni a lánnyal kapcsolatban. Még egyszer semmiképp. Ma este még csak találkozni sem akart vele.

Csak néhány hónapot szándékozott eltölteni Londonban, és ebbe nemigen fért bele, hogy Emily Wooddal töltsse az idejét. Sok megfelelő nőt ismert, aki-vel találkozgathatott. Okos, higgadt hölgyek, akik megfelelnek az igényeinek. Emily a macskaszemével, kacér mosolyával és végtelen hosszúságú lábával nem ilyen volt. Ráadásul tabu, aminek rengeteg oka van.

– Szóval hogy érzed magad leendő személyzeti főnökként? – Jason a mun-kára akarta visszaterelni a beszélgetést.

– Remekül. – Emily habozott. – Remélem, fel tudok nőni a feladathoz.

– Ebben biztos vagyok. – Jason a távolból követte Emily szakmai fejlődését. Meglepte, és örült a sikereinek. Ez csak megerősítette abban, hogy az előlépte-tése jól sikerült sakkhúzás, még ha néhány munkatárs, köztük maga az érintett is, azt gondolta, hogy csak a családi kapcsolatuk miatt kivételez vele. Jason üz-leti döntéseit azonban soha nem befolyásolták az érzelmek.

– Hétfőn az lesz az első dolgod, hogy felvételi beszélgetést folytatsz egy nő-vel, aki recepciósnak jelentkezik.

– Tényleg? – kérdezte Emily, és szúrósan nézett a férfira.

– Helen Smith a neve. Épp most költözött Londonba, és szüksége lehet arra, hogy a hóna alá nyúljanak.

– Egy barátnőd?

Jason nem állta meg mosoly nélkül. Néha olyan könnyű átlátni ezen a lányon. Lehet, hogy féltékeny? Talán ápol magában még valamennyit abból az ifjúkori rajongásból?